

EL MICALET GALÀCTIC

La llegenda de l'amulet de jade

Vicent Enric Belda

Dibuixos de Ferran Boscà

Premi de Narrativa Infantil Vicent Silvestre

1

Tot va canviar d'improvís

Res, absolutament res feia presagiar que aquell seria un matí diferent dels altres. En realitat, semblava un dia corrent de primers de març, ni fred ni massa càlid encara. Al col·legi, després del pati, el mestre llegia parsimoniosament un dictat, al mateix temps que es passejava a ritme pausat entre les files dels pupitres. Els alumnes de vuité escoltàvem expectants cada frase i ens aplicàvem tot seguit sobre els quaderns, produint un frec viu amb els nostres llapis.

En un moment de l'exercici, va arribar el director a la porta de l'aula i hi va fer un parell de colps discrets amb els nusos dels dits sobre el vidre. Després d'aclarir-se la gola, va pronunciar el meu nom amb la seua veu rogallosa. Vaig dubtar primer i em vaig alçar amb

cautela. Finalment vaig eixir de classe, entre les mirades inquisidores dels meus companys.

Vaig seguir el director fins al seu despatx.

–Ton pare ha mort, Víctor –em va dir d’improvís.

És veritat que un no sap mai quina pot ser la seua reacció davant d’una notícia tan devastadora com aquella. Jo em vaig quedar immòbil, com hipnotitzat, i simplement no vaig dir res.

Tampoc no tenia cap sentit parlar. Mon pare havia mort: així de simple i així de cruel. El seu cor s’havia aturat sense avís previ. El seu cos es va desplomar enmig d’una important reunió de negocis, com si haguera rebut l’impacte d’una fletxa invisible enviada des d’enllà del firmament mateix. Era l’any 1976. Jo encara no havia complit els catorze anys i no sabia com podria suportar aquell buit immens que s’havia obert de sobte en el meu pit.

Avui, trenta anys després, faig esforços perquè la imatge de mon pare no s’esborre del tot de la meua memòria. Després de tot, és únicament en el record que perduren per sempre les persones que tant hem estimat.

A grans trets, recorde mon pare com una persona bona. Tothom qui l’havia conegut es referia a ell com un exemple d’integritat i de dedicació al seu treball. A pesar d’això, va morir arruïnat. Alguns van dir que els problemes econòmics de l’últim any l’havien dut

a la tomba. Després d'allò, ma mare i jo mateix vam poder comprovar com tot l'esforç de la seua vida s'havia convertit, en un no res, en una desastrosa herència de deutes milionaris i d'humiliants avisos d'embargament.

—Així de malament estan les coses—va sentenciar el nostre advocat—. Com a màxim, proveu de recuperar la casa. Per la resta, ja no s'hi pot fer res.

I així, d'improvís, també va desaparèixer el nostre món confortable i segur.

Però el més trist és sempre la mort d'una persona a la qual tant s'ha estimat, perquè se sent com un vertigen inexplicable i aleshores la nostra existència, tota la nostra vida, es revela com una circumstància insegura, i la nostra realitat esdevé en un instant alguna cosa perversament passatgera i efímera, com un castell d'arena que el mar pot destruir capriciosament.

Per a ma mare i per a mi, els primers mesos van ser un desastre: el dolor i el desconcert més gran s'havia apoderat de les nostres existències. Tanmateix, en certa manera, una nova realitat va començar a construir-se amb les primeres pluges d'aquell nou i fred hivern...

En a penes sis mesos, semblava que tota la nostra realitat s'havia reduït a res. També havíem perdut la casa, finalment, i ens vam haver de traslladar a un petit pis de lloguer dels afores de la ciutat. Ma mare, que no

havia treballat mai, va haver d'acceptar resignada una ocupació de dependenta en un comerç. Pel que fa a mi, amb tot aquell trasbals, vaig acabar repetint el curs i em vaig veure obligat a canviar el col·legi privat tan car on sempre havia estudiat per un altre de més pròxim i molt més modest. A més a més, aquell mateix mes de setembre em vaig posar a buscar un treball a temps parcial.

La primera ocupació que vaig aconseguir va ser la de cambrer en la barra d'un petit cinema del barri. Després vaig treballar d'assistent de l'encarregat en uns recreatius molt grans del centre de la ciutat: una mena de magatzem atapeït de sorolloses màquines *pinball*, de taules de ping-pong, de futbolins i uns pocs billars americans. Tot plegat, un animat i entretingut paradís per a les colles de joves desenfeïnats i per a algun buscabregues que em va fer la vida impossible.

Va ser precisament per una baralla sense greus conseqüències amb un xicot de setze anys, que l'encarregat va acabar acomiadant-me dels billars.

Per sort, al cap de poc temps, vaig aconseguir un treball de cap de setmana com a repartidor a domicili per a un modest restaurant xinès del barri vell, just a l'altra banda de la ciutat. Llavors, els restaurants xinesos eren molt escassos en tot el país i fins i tot en les ciutats més grans resultaven d'un desconcertant i molt rar exotisme. De fet, aquell va ser el primer restaurant xinès que jo havia vist mai.

Potser per això, aquell restaurant anomenat Xian-nü, perdut en els més profunds carrerons del barri vell, em va captivar de seguida, des del mateix moment en què, en resposta a un anunci breu del periòdic local, havia creuat la vistosa portalada, sota dos fanals rojos tradicionals, i em vaig deixar seduir per la màgia de les parets entapissades de vellut vermell, pels paravents i el sostre de fusta ricament tallada amb motius mitològics: garses, lleons i fantàstics dracs de foc; i per aquella música misteriosa que semblava planar en l'ambient com una brisa càlida, com la dolça veu d'una persona estimada.

Tot plegat, em va semblar la millor ocupació que podia haver somiat; per això vaig preferir no indicar a aquell ancià Cheng Xiyou, el propietari del restaurant, que encara no tenia permís de circulació per a conduir el vell ciclomotor amb portaobjectes que havia vist aparcat a la porta. De tota manera, el 1976, aquell resultatava un detall sense gaire importància, ja que ningú no molestava a qui simplement s'ocupava de fer bé el seu treball.

Del divendres a la vesprada al diumenge a la nit, la meua feina consistia principalment a repartir per tota la ciutat aquells menjars xinesos tan deliciosos: rotllos de primavera, pollastre amb ametles, arròs tres delícies, tallarines amb bambú... I els acompanyava amb la meua natural simpatia i un rar però convincent accent de Hong Kong que vaig acabar imitant per véncer les

reticències d'aquells clients que esperaven trobar-se, en obrir la porta de casa, un repartidor oriental i no un xiquet pèl-roig amb ulls redons i blaus.

Per això, per confondre els clients, perquè havia sentit a dir que també a l'illa de Hong Kong hi havia alguns rossos occidentals que parlaven xinès, em vaig ensenyar unes poques paraules. Així, recorde que desitjava bona nit quan arribava a una casa: *wan'an*, i donava les gràcies: *xiè xiè*, o agràia la propina tot reclinant el cap: *taoguang*. Després, m'acomiadava: *cí xing*, i feia com que no entenia res si em volien fer cap pregunta.

Estava tan content amb aquell nou treball que havia arribat a la conclusió que finalment havia trobat el meu lloc al món, en aquell petit restaurant xinès anomenat Xiannü del barri vell. Però he de confessar, a més a més, que m'havia deixat captivar per la misteriosa bellesa d'una xiqueta: una cambrera xinesa anomenada Li Bei. Les seues trenes negres, els seus ulls esquinçats i el seu minúscul nas enmig de la seua cara perfecta em tenien enamorat des que la vaig veure en el primer moment.

Entre comanda i comanda, passava el temps recolzat a la barra del restaurant Xiannü observant Li Bei: les seues maneres elegants, el seu parar reservat, el seu discret i enigmàtic somriure. La seua sola presència em torbava els sentits de manera que, davant d'aquell ésser tan especial, em sentia insegur, balbucejava sovint i tot

em queia de les mans com si les tinguera fetes de goma. Per això, el cuiner del restaurant, un paio anomenat Lou, m'escriu sovint amb el seu vocabulari mínim i l'expressió *sha guà!*, amb la qual s'adreçava a mi invariablement. Malgrat tot, pressentia que comptava amb la complicitat del propietari, l'ancià Cheng Xiyou, i tenia la secreta impressió que també Li Bei s'havia fixat en mi.

Encara que ara puga resultar coenta l'expressió, he de confessar que, a mesura que avançava l'hivern, aquella xiqueta xinesa s'havia convertit en la llum que il·luminava els meus dies, ja que cada matí era el record diàfan de la seua imatge el que em despertava, d'una manera obsessiva. Per això, esperava inquiet que passara ràpida la setmana i arribara per fi el divendres de vesprada per poder tornar al meu treball. I llavors em posava l'anorac a corre-cuita i eixia de casa feliç sota la pluja d'hivern, delerós de trobar-me el més prompte possible amb el meu amor xinés.